

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/21886 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 7 augustus 2007 in het
geding tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 april 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen en geweigerd om appellante ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 augustus 2007, verzonden op 8 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 31 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 11 september 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. I.W.M.J. Bossmann, ambtenaar van Staat.

w.g. Troostwijk
Lid van de enkelvoudige kamer

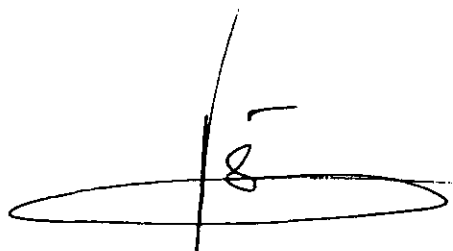
w.g. Bossmann
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 september 2007

314.

Verzonden: 25 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 06/21886

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 7 augustus 2007

in de zaak van:

geboren op
van Chinese nationaliteit,
eiseres,
gemachtigde: mr. P.E. Vos, advocaat te Haarlem,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. E. van der Bos, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Eiseres heeft op 11 januari 2005 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 7 april 2006 afgewezen. Eiseres heeft tegen het besluit op 3 mei 2006 beroep ingesteld.
- 1.2 Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.
- 1.3 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 19 april 2006. Eiseres is in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

- 2.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.2 Eiseres heeft ter onderbouwing van haar asielaanvraag het volgende aangevoerd. Na de dood van haar ouders heeft eiseres op straat gezworven. Zij is door een voor haar onbekende man van straat meegenomen en in een woning opgesloten. Ze werd verkocht aan een oude man die haar in een donkere kamer heeft opgesloten. De man

heeft haar vervolgens in een kist in een auto gestopt en uiteindelijk is zij in Nederland terechtgekomen. Gedurende de reis is eiseres sexueel misbruikt.

- 2.3 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiseres ongeloofwaardig is. Eiseres verzwijgt zaken omtrent haar identiteit, nationaliteit en reisroute. Een dergelijke houding doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Zij heeft voorts geen verklaringen afgelegd waardoor haar asielrelaas wel als geloofwaardig aangemerkt moet worden. Derhalve komt eiseres niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op één van de gronden van artikel 29 Vw. Ambtshalve wordt haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef onder e, Vreemdelingenwet 2000 (Vw) onthouden. Doordat eiseres weinig verklaart over haar identiteit en nationaliteit, frustreert zij het onderzoek naar opvangmogelijkheden.
- 2.4 Eiseres heeft in beroep het volgende aangevoerd. Anders dan verweerder beweert, is in de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc) niet gesteld dat het ontbreken van consistentie en geloofwaardigheid tot een afwijzing van de aanvraag moet leiden. Dat eiseres onvoldoende duidelijke en volledige informatie over haar ouders, woonplaats, woonomgeving en school zou hebben verstrekt, zoals in het besluit is overwogen, is in de zienswijze al gemotiveerd tegengesproken. In het bestreden besluit is daar niets concreets tegenin gebracht. Verweerders' interpretatie van de c-grond van artikel 29, eerste lid, Vw is onjuist. Er valt niet in te zien waarom redenen van vertrek gelijkgesteld zouden moeten worden met 'besluit tot vertrek'. Haar ontvoering is de reden waarom zij haar land heeft verlaten. Daarbij heeft verweerder bovendien buiten beschouwing gelaten dat hier niet zozeer de redenen van vertrek ter beoordeling staan, maar de vraag of in redelijkheid van eiseres kan worden verlangd om naar het land van herkomst terug te keren. Verweerder heeft ten onrechte geen rekening gehouden met de al in de zienswijze aangevoerde omstandigheid dat onvermogen of onwil om zich gebeurtenissen te herinneren kan duiden op een trauma. In dit kader verwijst eiseres naar het feit dat zij onder behandeling staat van een psycholoog. Eiseres heeft in de correcties en aanvullingen en in de zienswijze al uitgebreid weersproken dat zij het onderzoek naar opvang frustreert, verweerder is hier niet op ingegaan. Zij komt in aanmerking voor een verblijfsvergunning als alleenstaande minderjarige vreemdelinge.

De rechtbank overweegt als volgt.

- 2.5 Een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan worden verleend op de in artikel 29 Vw genoemde gronden.
- 2.6 Ingevolge artikel 29, eerste lid, Vw kan een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd onder meer worden verleend aan de vreemdeling:
- die verdragsvluchteling is;
 - die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
 - van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

-
- 2.7 Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.
- 2.8 In C1/3.2.3 van de Vc is, voor zover van belang, onder meer neergelegd dat de toetsing van de geloofwaardigheid plaatsvindt op grond van de verklaringen van de vreemdeling zoals deze onder meer naar voren komen in de gehoren. Indien een omstandigheid zoals genoemd in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw, niet aan de orde is, wordt het relaas in beginsel geloofwaardig bevonden indien de vreemdeling op alle vragen zo volledig mogelijk heeft geantwoord en het relaas innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat er over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.
- 2.9 De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen tegenwerpen dat eiseres zich, zo blijkt uit het nader gehoor, zwijgzaam en weinig coöperatief heeft opgesteld. Eiseres heeft onvoldoende verklaard over de periode vlak voor haar vertrek uit China en de gestelde ontvoering. De stelling dat het zwijgen veroorzaakt wordt door het trauma dat eiseres heeft opgelopen, heeft verweerder niet hoeven volgen nu zij niet alleen over de gebeurtenissen vlak voor haar vertrek uit China onvoldoende heeft verklaard maar ook geen antwoorden heeft gegeven op concrete vragen met betrekking tot bijvoorbeeld de school die zij bezocht, de leeftijd van haar ouders, wat voor werk haar vader deed, de doodsoorzaak van haar ouders, de naam van de plaats waar zij woonde, welke dorpen in de omgeving van haar woonplaats lagen en de namen van burens. Het is niet aannemelijk dat iemand van haar leeftijd dergelijke eenvoudige vragen niet kan beantwoorden. Dat zij in het geheel niet in staat was vragen te beantwoorden vanwege het door haar gestelde trauma, volgt de rechtbank niet, nu zij, gelet op de gehoren, wel in staat was op enkele andere vragen antwoord te geven. Zij heeft gedurende de procedure voldoende gelegenheid gehad om meer informatie over haar herkomst te geven. De omstandigheid dat zij dit heeft nagelaten heeft verweerder aan haar mogen toerekenen.
- 2.10 Nu eiseres uiterst summier heeft verklaard en met name op basale vragen geen antwoord heeft gegeven, heeft verweerder, naar het oordeel van de rechtbank, in redelijkheid kunnen concluderen dat het asielrelaas van eiseres ongeloofwaardig is. De aanvraag van eiseres is derhalve niet gegrond op omstandigheden die op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, Vw een rechtsgrond voor het verlenen van een verblijfsvergunning asiel vormen.
- 2.11 Nu eiseres door haar zwijgzaamheid over haar identiteit en nationaliteit een onderzoek naar opvangmogelijkheden in het land van herkomst frustreert, is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft geconcludeerd dat eiseres evenmin in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, in de zin van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, Vw.
- 2.12 Er is geen grond voor het oordeel dat verweerder de aanvraag op ontoereikende gronden heeft afgewezen.
- 2.13 De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.

2.14 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

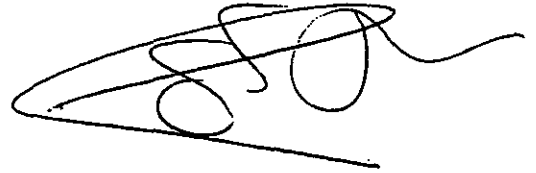
Deze uitspraak is gedaan door mr. G.D. de Jong, rechter, en op 7 augustus 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van L.M. Driessen, griffier.

De griffier is verhinderd te tekenen.

afschrift verzonden op:

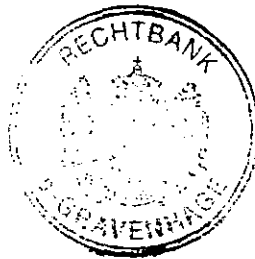
Coll:

08 AUG. 2007

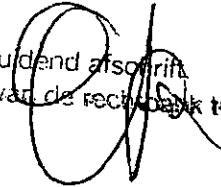

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

Voor eensluidend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

Mr. Y.A. Kok-Rieff
Mr. M.M.G. Weel-Krimp
Mr. P.E. Vos
advocaten en procureurs
Kenaupark 24
2011 MT Haarlem
telefoon 023 - 531 63 61
fax 023 - 551 91 20
e-mail pevoss@kwv-adv.com

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
31 AUG 2007	
ZAAKNR.	200706239/1/02
AAN:	12
BEHANDELD: DD:	PAR:

De Secretaris van de Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

Haarlem, 30 augustus 2007

Inzake :
Betreft : hoger beroepschrift krachtens de Vreemdelingenwet
Rb.Haarlem : procedurenr. AWB 06 / 21886 BEPTDN
Justitiens. : IND-nr. 0403.01.0159 / V-nr.

Geachte mevrouw/mijnheer,

Bijgaand stuur ik u mijn hoger beroepschrift in bovengenoemde zaak.

Hoogachtend,

P.E. Vos

Mr. Y.A. Kok-Rieff
Mr. M.M.G. Weel-Krimp
Mr. P.E. Vos
advocaten en procureurs
Kenaupark 24
2011 MT Haarlem
telefoon 023 - 531 63 61
fax 023 - 551 91 20
e-mail pev@kwv-adv.com

De Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

Haarlem, 30 augustus 2007

Inzake :
Betreft : hoger beroepschrift krachtens de Vreemdelingenwet
Rb. Haarlem: procedurenr. 06 / 21886 BEPTDN V00 OB G00
Justitiens. : IND-nr. 0403.01.0159 / V-nr.

Hoger beroep wordt hierbij ingesteld door:

geboren , van Chinese nationaliteit, verblijvende te , in deze zaak woonplaats kiezende te Haarlem aan het Kenaupark 24 ten kantore van de als haar gemachtigde optredende advocaat en procureur mr. P.E. Vos, die door haar bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep en dat beroep krachtens die volmacht instelt; appellante.

Het beroep is gericht tegen het namens de Staatssecretaris van Justitie optredende hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst, gevestigd en kantoorhoudende te 's-Hertogenbosch; verweerder.

Het beroep strekt tot vernietiging van de door de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, op 7 augustus 2007 gegeven en op 8 augustus 2007 verzonden uitspraak op het op 3 mei 2006 door appellante ingestelde beroep tegen het besluit van verweerder van 7 april 2006 tot afwijzing van de op 11 januari 2005 door appellante ingediende aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Een afschrift van de uitspraak van de rechtbank wordt bijgevoegd.

Grief 1.

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat, nu appellante uiterst summier heeft verklaard en met name op basale vragen geen antwoord heeft gegeven, verweerder in redelijkheid heeft kunnen concluderen dat het asielrelaas van appellante ongeloofwaardig is, en haar aanvraag derhalve niet gegrond is op omstandigheden die een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel vormen.

Toelichting.

In rechtsoverweging 2.9 van de bestreden uitspraak heeft de rechtbank overwogen dat uit het nader gehoor blijkt dat eiseres zich zwijgzaam en weinig coöperatief heeft opgesteld, en onvoldoende heeft verklaard over de periode vlak voor haar vertrek uit China en de gestelde ontvoering. De stelling dat het zwijgen veroorzaakt wordt door het trauma dat eiseres heeft opgelopen heeft verweerder,

volgens de rechtbank, niet hoeven volgen, nu zij niet alleen over de gebeurtenissen vlak voor haar vertrek uit China onvoldoende heeft verklaard, maar ook geen antwoorden heeft gegeven op concrete vragen met betrekking tot bijvoorbeeld de school die zij bezocht, de leeftijd van haar ouders, wat voor werk haar vader deed, de doodsoorzaak van haar ouders, de naam van de plaats waar zij woonde, welke dorpen in de omgeving van haar woonplaats lagen, en de namen van burens.

Appellante acht deze overweging in de eerste plaats principieel onjuist. De stelling dat het zwijgen van eiseres wordt veroorzaakt door het trauma dat zij heeft opgelopen kan logischerwijs niet worden weerlegd met de stelling dat zij ook op andere concrete vragen geen antwoorden heeft gegeven. Wanneer die vragen betrekking hebben op traumatiserende gebeurtenissen is er op zichzelf geen reden het zwijgen van de ondervraagde niet terug te voeren op de veronderstelling dat die gebeurtenissen inderdaad een trauma hebben veroorzaakt. En wanneer de vragen geen betrekking hebben op traumatiserende gebeurtenissen valt niet in te zien dat het feit dat er niet op wordt geantwoord kan dienen als aanwijzing voor het feit dat andere gebeurtenissen, op vragen waarover evenmin antwoord is gegeven, dan ook wel niet traumatiserend zullen zijn geweest.

Appellante heeft in hetgeen zij in deze zaak naar voren heeft gebracht op geen enkele manier laten blijken dat er reden zou kunnen zijn aan te nemen dat de aanwezigheid van traumata, waarop zij zich beroept, zou kunnen voortvloeien uit ervaringen met betrekking tot de school die zij bezocht, de leeftijd van haar ouders, wat voor werk haar vader deed, de doodsoorzaak van haar ouders, de naam van de plaats waar zij woonde, welke dorpen in de omgeving van haar woonplaats lagen, en de namen van burens. Integendeel, in de op het rapport van nader gehoor gegeven correcties en aanvullingen zowel als in de door appellante op 25 januari 2006 ingediende zienswijze heeft zij erop gewezen dat in het door de Raad voor de Kinderbescherming op 15 september 2004 uitgebrachte rapport van onderzoek (dat zich onder de processtukken bevindt) is gesignaleerd dat het voor haar moeilijk is te praten over gebeurtenissen die zich na de dood van haar vader hebben voorgedaan. In de visie van de Raad lijkt er, blijkens het rapport, sprake te zijn van een traumatische periode, die zij voorafgaand aan haar komst naar Nederland heeft doorgemaakt. In het rapport wordt bevestigd dat de mentor die zich in eerste instantie in Nederland over haar heeft ontfermd melding heeft gemaakt van zeer traumatische ervaringen die zij heeft opgedaan, blijkens het rapport naar alle waarschijnlijkheid samenhangend met het feit dat zij in handen van mensensmokkelaars is gevallen, seksueel is misbruikt en een abortus heeft ondergaan. Gedrag dat zij in de leefgroep waarin zij in eerste instantie in Nederland werd opgevangen vertoonde, wordt daar in het rapport mee in verband gebracht.

De in het rapport bedoelde gebeurtenissen hebben zich voorgedaan in de periode die volgde op de dood van appellante's vader, toen zij besloot haar huis te verlaten, en hebben dus niets te maken met gebeurtenissen in haar leven vóór dat moment. Appellante concludeert dan ook dat uit de manier waarop zij vragen over de laatstbedoelde gebeurtenissen heeft beantwoord geen enkele conclusie is te trekken over de vraag of zij wel of niet getraumatiseerd is. De rechtbank heeft, in de beoordeling van de stelling dat haar zwijgen door het opgelopen trauma veroorzaakt is, op onjuiste gronden geoordeeld dat verweerder die stelling niet hoeft te volgen.

Grief 2.

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat, nu appellante uiterst summier heeft verklaard en met name op basale vragen geen antwoord heeft gegeven, verweerder in redelijkheid heeft kunnen concluderen dat het asielaanvraag van appellante ongeloofwaardig is.

Toelichting.

Er kan, gezien de redactie van de uitspraak, vanuit worden gegaan dat de rechtbank hier doelt op vragen naar de school die appellante bezocht, de leeftijd van haar ouders, wat voor werk haar vader deed,

de doodsoorzaak van haar ouders, de naam van de plaats waar zij woonde, welke dorpen in de omgeving van haar woonplaats lagen, en de namen van buren. Appellante handhaaft haar stelling dat zij die vragen adequaat heeft beantwoord. Het is daarom onduidelijk waarop de rechtbank de redelijkheid van verweerders bedoelde conclusie baseert. Wat betreft haar school heeft appellante antwoord gegeven op vragen naar de duur van de periode waarin zij de school bezocht, de manier waarop ze naar school ging, evenals - al is het onvolledig - op een vraag naar de naam van de school. Zij heeft alleen niet kunnen zeggen in welke plaats de school ligt, maar er valt niet in te zien waarom, gegeven het feit dat op het Chinese platteland dorpsgrenzen niet door plaatsnaamborden worden gemarkeerd, daar consequenties voor wat betreft de geloofwaardigheid van haar asielrelaas aan zouden kunnen worden verbonden. Over de leeftijd van haar ouders heeft zij verklaard dat zij nog erg jong was toen die overleden, zodat het niet hoeft te verbazen dat zij hun leeftijd niet heeft kunnen noemen. Hetzelfde geldt voor het beroep van haar vader. Op vragen naar de doodsoorzaak van haar ouders heeft zij wel degelijk antwoord gegeven: haar moeder was ziek en werd opgenomen in een ziekenhuis, waar ze is overleden (nader gehoor), en haar vader is enkele jaren daarna overleden aan de gevolgen van alcoholgebruik (verhoor vreemdelingenpolitie Haarlem d.d. 1 maart 2004). Ook de naam van haar woonplaats heeft appellante wel degelijk genoemd: bij haar staandehouding op 27 februari 2004 en in het eerste gehoor heeft ze als geboorteplaats opgegeven, terwijl ze in het nader gehoor verklaard heeft dat zij vanaf haar geboorte tot de dood van haar vader in hetzelfde huis heeft gewoond, waarmee vaststaat dat haar woonplaats is. Omdat zij nooit buiten haar dorp kwam en geen contact had met buren, zoals ze verklaard heeft, ligt het voor de hand dat zij vragen die haar daarover gesteld zijn niet kon beantwoorden. Ook daaraan kunnen dus geen conclusies wat betreft de geloofwaardigheid van het asielrelaas worden verbonden. De rechtbank heeft het oordeel van verweerder op dat punt dan ook ten onrechte overgenomen. Enig motief voor het aannemen van ongelooftwaardigheid vanwege andere details dan de hier genoemde ontbreekt in de uitspraak.

Grief 3.

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat, nu appellante door haar zwijgzaamheid over haar identiteit en nationaliteit een onderzoek naar opvangmogelijkheden in het land van herkomst frustreert, verweerder op goede gronden heeft geconcludeerd dat appellante evenmin in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e Vw.

Toelichting:

In het vorenstaande heeft appellante tegengesproken dat zij zich in haar gehoren zwijgzaam en weinig coöperatief zou hebben opgesteld. De daarvoor door haar gegeven motivering geldt ook voor wat betreft onderzoek naar opvangmogelijkheden in het land van herkomst. Ten onrechte is dan ook door de rechtbank geconcludeerd dat zij dat onderzoek frustreert.

Conclusie.

Nu de uitspraak van de rechtbank, zoals hiervoor is aangevoerd, zowel op principiële gronden als vanwege een onjuiste beoordeling van de door appellante afgelegde verklaringen niet in stand kan blijven, concludeert appellante tot vernietiging van de bestreden uitspraak en gegrondverklaring van het door haar tegen de door verweerder op 7 april 2006 jegens haar gegeven beschikking ingestelde beroep.

Gemachtigde